

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.856 van 25 april 2000
in de zaak A. 86.331/VII-19.222.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat I. FLACHET,
kantoor houdende te GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 26 augustus 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 augustus 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, hen betekend op 2 augustus 1999;

Gelet op de beschikking van **KEYBOARD**(11 oktober 1999 waarbij aan **KEYBOARD**(de verzoekende partij- en het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. FLAMAND die, loco Advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker (XXX) en verzoekster (XXX), beiden van Slovaakse nationaliteit, komen op 27 juli 1998 in België aan en verklaren zich op 27 juli 1998 vluchteling.

1.2. Op 5 augustus 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 1998 genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 21 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Rachida Lamrabet.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad omwille van de Roma-afkomst van zijn echtgenote XXX.

Op 19 mei 1994 zou betrokkene (zelf geen Roma) samen met zijn echtgenote en dochtertje Dusana aangevallen zijn door drie skinheads. Omwille van haar origine zouden ze het op betrokkenes echtgenote gemunt hebben en zouden ze geprobeerd hebben haar te slaan. toen betrokkene dit probeerde te beletten, zou hij met een mes gestoken zijn in de buik en bovenarm. Hij zou zijn echtgenote aangemaand hebben te vluchten en zou zelf gevlucht zijn waarna hij door een groenteverkoper naar het ziekenhuis gebracht zou zijn. Enkele dagen na zijn ontslag uit het ziekenhuis, waar betrokkene tot 7 juni 1994 zou gebleven zijn, zou betrokkene een convocatie gekregen hebben om bij de politie te verschijnen waar betrokkene op 10 juni 1994 een verklaring zou ondertekend hebben in verband met het voorgaande incident. Na een hieropvolgende convocatie in september 1994 zou betrokkene op het politiebureau geconfronteerd zijn met de dader van de messteek. In oktober 1994 zou deze dader moeten verschijnen zijn voor de rechtbank en zou hij een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar gekregen hebben. Betrokkene zou nadien niets meer van het voorval gehoord hebben. In mei 1998 zou betrokkenes zoon J. op straat geslagen of gestampt zijn. J. zou reeds problemen aan zijn oor gehad hebben maar door dit incident zou zijn trommelvlies gescheurd zijn waardoor hij geopereerd moest worden. Op 26 juli 1998 zouden betrokkene met zijn echtgenote en vier kinderen besloten hebben hun land te verlaten. Ze zouden in België aangekomen zijn op 27 juli 1998 en zouden dezelfde dag asiel gevraagd hebben. Betrokkene is in het bezit van zijn internationaal paspoort en enkele documenten in verband met het incident waarbij hij neergestoken zou zijn.

Betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn tegenstrijdig met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en eveneens met de verklaringen van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot het incident in mei 1994, waarbij betrokkene zou neergestoken zijn door een skinhead, stelde betrokkene dat er één dader gevonden werd en dat hij een voorwaardelijke straf kreeg van twee jaar. Dit betekende volgens betrokkene dat indien de dader binnen de vier volgende jaren opnieuw een misdrijf zou plegen, hij voor twee (jaar) opgesloten zou worden. Betrokkene beweerde op het Commissariaat-generaal na de uitspraak van de straf niets meer over het voorval gehoord te hebben. Ze zouden hun land verlaten hebben uit bezorgdheid voor hun kinderen. Betrokkenes echtgenote stelde daarentegen dat de dader vier en een half jaar gevangenisstraf gekregen heeft en een mededader vier jaar en dat ze effectief na de uitspraak van hun straf in de gevangenis opgesloten werden. Betrokkenes echtgenote zou door medegevangenen op de hoogte gebracht zijn dat de daders in augustus 1998 zouden vrijkomen zodat zij tijdig konden vluchten, wat ze deden in juli 1998. Verder stelde betrokkene dat dit voorval plaatsgreep terwijl ze samen op weg naar de winkel waren terwijl zijn echtgenote stelde dat de burens haar echtgenoot thuis verwittigden van het feit dat zij lastiggevalven werd, waarna hij haar ter hulp kwam. Verder stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat het voorval met zijn zoon J. in mei 1998 plaatsvond. Na dit voorval zouden ze de bustickets gekocht hebben en vertrokken zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene evenals zijn echtgenote echter dat dit voorval zich twee jaar geleden had voorgedaan. Bovendien stelde betrokkene dat het incident plaatsvond toen Jan terugkwam van de winkel. Hij stelde niet te weten wie de daders waren en zou hen niet gaan zoeken zijn in de veronderstelling dat het kinderen waren die eens hier spelen, dan weer ginds. Betrokkenes echtgenote beweerde daarentegen dat Jan op de speelplaats geschopt werd door schoolkinderen. Op de vraag of er nog iets anders met de kinderen gebeurde stelde betrokkene dat de kinderen bijvoorbeeld op weg van school naar huis geschopt werden maar laat hij na het incident te vermelden waarbij zijn zoon Igor volgens de verklaringen van betrokkenes echtgenote op de speelplaats zou geslagen zijn waardoor hij een hersenschudding opliep.

Op basis van bovenvermelde tegenstrijdigheden kan geen geloof gehecht worden aan betrokkenes vervolgingsverhaal.

De door betrokkene voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 augustus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 1998 genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 21 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Rachida Lamrabet.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-afkomst, verklaarde op het Commissariaat-generaal, problemen te hebben gehad omwille van haar Roma-afkomst.

In mei 1994 zou betrokkene aangevallen zijn door drie skinheads. Betrokkenes echtgenoot, XXX, die thuis was, zou door de burens verwittigd zijn en zou zijn echtgenote ter hulp gekomen zijn. Betrokkene zou geslagen en gestampt zijn en betrokkenes echtgenoot zou met een mes gestoken zijn in de buik en de boven-arm. Betrokkene zou naar huis gegaan zijn waar ze een dokter zou gebeld hebben die haar verzorgd heeft. Haar echtgenoot zou naar het ziekenhuis gebracht zijn waar hij twee of drie weken zou gebleven zijn. Twee van de drie skinheads zouden opgepakt en effectief veroordeeld zijn. In augustus 1998 zouden ze vrijkomen. Betrokkene zou hiervan op de hoogte gebracht zijn door medegevangenen opdat ze konden vluchten wat ze deden in juli 1998.

Verder stelde betrokkene in de zomer van 1998 nog tweemaal verbaal bedreigd te zijn door skinheads en zou zij éénmaal een slag op het hoofd gekregen

hebben. Toen ze in verwachting was van haar dochtertje D. (geboren in 1993) zou ze in de buik gestampt zijn maar dit zou gelukkig geen gevolgen gehad hebben voor het kindje. In de zomer van 1998 zou haar zoon Jan op de speelplaats geschopt zijn zodat hij geopeerd moest worden aan zijn trommelvlies. Eveneens in de zomer van 1998 zou betrokkene's zoon Igor op de speelplaats geslagen zijn waardoor hij een lichte hersenschudding zou opgelopen hebben. Op 26 juli 1998 zouden betrokkene en haar echtgenoot en hun vier kinderen besloten hebben hun land te verlaten. Ze zouden in België aangekomen zijn op 27 juli 1998 en zouden dezelfde dag asiel gevraagd hebben. Betrokkene is in het bezit van haar internationaal paspoort.

Betrokkene's verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn tegenstrijdig met de verklaringen van haar echtgenoot, op het Commissariaat-generaal, evenals met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Met betrekking tot het incident in mei 1994, waarbij betrokkene's echtgenoot zou neergestoken zijn door een skinhead, stelde betrokkene dat de dader vier en een half jaar gevangenisstraf gekregen heeft en een mededader vier jaar en dat ze effectief na de uitspraak van hun straf in de gevangenis opgesloten worden. Betrokkene zou door medegevangenen op de hoogte gebracht zijn van het feit dat de daders in augustus 1998 zouden vrijkomen zodat ze zouden kunnen vluchten, wat ze deden in juli 1998. Betrokkene's echtgenoot beweerde echter dat er één dader gevonden werd en dat hij een voorwaardelijke straf kreeg van twee jaar. Dit betekende volgens betrokkene's echtgenoot dat de dader indien hij binnen de vier volgende jaren opnieuw een misdrijf zou plegen, hij voor twee jaar opgesloten zou worden. Hij beweerde op het Commissariaat-generaal na de uitspraak van de straf niets meer over het voorval gehoord te hebben. Volgens betrokkene's echtgenoot verlieten ze hun land uit bezorgdheid voor hun kinderen. Vervolgens stelde betrokkene dat de burens haar echtgenoot thuis verwittigden van het feit dat zij lastiggevalen werd, waarna hij haar te hulp kwam terwijl haar echtgenoot stelde dat het voorval gebeurde terwijl zij samen op weg waren naar de winkel. Verder stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat het voorval met haar zoon J. in de zomer van 1998 plaatsvond. Na dit voorval zouden ze de bustickets gekocht hebben en vertrokken zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene evenals haar echtgenoot echter dat dit voorval zich twee jaar geleden had voorgedaan. Bovendien stelde betrokkene dat J. op de speelplaats geschopt werd door schoolkinderen terwijl haar echtgenoot stelde dat het incident plaatsvond toen J. terugkwam van de winkel. Hij stelde niet te weten wie de daders waren en zou hen niet gaan zoeken zijn in de veronderstelling dat het kinderen waren die eens hier spelen, dan weer ginds. Betrokkene

vermeldde op het Commissariaat-generaal een incident waarbij haar zoon Igor op de speelplaats zou geslagen zijn waardoor hij een hersenschudding opliep. Op de vraag of er iets anders met de kinderen gebeurde stelde betrokkene echtgenoot dat de kinderen bijvoorbeeld op weg van school naar huis geschopt werden maar laat hij na het incident met betrekking tot zoon I. aan te halen. Op basis van voormelde tegenstijdingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkene vervolgingsverhaal.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 augustus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel betogen dat de bestreden beslissingen zijn genomen met rechtsmisbruik en een bevooroordeelde aanpak van de zaak, doordat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst en in casu de vervolging, het racisme en het geweld ten aanzien van zigeuners, dat met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening wordt gehouden en dit louter en alleen op basis van een summier onderzoek ter plaatse en verklaringen uitgaande van de Slovaakse Overheid, die ervan uitgaat dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek, dat er daarenboven sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enige doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvragen bedrieglijk zijn; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners "enkel economisch geïnspireerd zijn"; dat de verzoekende partijen nalaten in concreto aan te tonen waarin de "bevooroordeelde houding" van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van de verzoekende partijen, als zouden extra krachten zijn ingezet met "als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg", nergens op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed aan asielaanvragen, extra personeel in te zetten; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel aanvoeren dat de beslissingen gebrek- kig zijn gemotiveerd, doordat de Commissaris-generaal de verzoeken afwijst op grond van tegenstrijdige verkla- ringen van de verzoekende partijen individueel en onderling, dat ze dit ten stelligste ontkennen omdat ze steeds dezelfde verklaringen hebben afgelegd, dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig is, zonder ernstige tolk, dat bijgevolg met deze beslissing geen rekening kan worden gehouden;

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen betogen dat zij steeds dezelfde verklaringen hebben afgelegd; dat ze evenwel nalaten de vastgestelde tegen- strijdigheden in concreto te verklaren; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een derde middel doen gelden dat de beslissing genomen is met miskenning van de Conventie van Genève, doordat uit hun relaas duidelijk blijkt dat er reeds een schen- ding is geweest;

3.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal overweegt dat hij door de vastgestelde tegenstrijdighe- den geen geloof kan hechten aan de verklaringen van de verzoekende partijen; dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partijen deze tegenstrijdigheden niet eens trachten te verklaren; dat de Commissaris-generaal, in het kader van het dringend beroep, nagaat of een verder onderzoek van de erken- ningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal de Conventie van

Genève heeft miskend; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde cumulatieve voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

))